

Sygn. akt VU 6146/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o odsetki od wyrównania renty

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 13 sierpnia 2014 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. B. prawo do odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia rentowego należnego za okres od dnia 1 listopada 2012r. do dnia 31 października 2013r.

Sygn. akt VU 6146/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT. odmówił wnioskodawcy A. B. prawa do wypłaty odsetek od przyznanego świadczenia rentowego, z uwagi na to, że organ odwoławczy nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wypłacie świadczenia, a to ostatnie zostało wypłacone w terminie 30 dni od daty wpływu prawomocnego wyroku organu odwoławczego.

W odwołaniu z dnia 29 sierpnia 2014 roku wnioskodawca A. B. wniósł o zmianę decyzji i przyznanie odsetek za opóźnienie w ustaleniu i wypłacie świadczenia rentowego za okres od dnia 1 listopada 2012r. do dnia 31 października 2013r. od dnia wymagalności do dnia zapłaty .

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił

następujący stan faktyczny:

A. B., urodzony w dniu (...), był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 21 października 2010r. do dnia 31 października 2012r. z powodu wady serca pod postacią niedomykalności aortalnej III stopnia w okresie względnej wydolności krążenia.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 15 listopada 2010r. – k. 20 akt ZUS wraz z dokumentacją medyczną)

W dniu 25 września 2012 roku A. B. złożył wniosek o ponowne ustalenie renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek o rentę k. 50 akt ZUS)

Orzeczeniem z dnia 15 października 2012r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Taki wniosek wywiódł ze stopnia rozpoznania u niego niedomykalności zastawek aorty II stopnia, poszerzenia aorty wstępującej i nadciśnienia tętniczego.

(dowód: orzeczenie z dnia 15.10.2012r. – k. 2 akt ZUS wraz z dokumentacją medyczną)

Komisja lekarska ZUS - po rozpoznaniu sprzeciwu A. B. od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS- w dniu 31 października 2012r., po rozpoznaniu niedomykalności zastawki aortalnej w okresie wydolności krążenia, poszerzenia aorty wstępującej i nadciśnienia tętniczego i otyłości, wydała orzeczenie zgodne z opinią lekarza orzecznika ZUS.

(dowód: orzeczenie z dnia 31.10.2012r. – k. 5 akt ZUS wraz z dokumentacją medyczną)

Decyzją z dnia 8 listopada 2012r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty od dnia 1 listopada 2012r.

(dowód: decyzja – k. 51 akt rentowych)

Wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji w dniu 10 grudnia 2012r.

(dowód: odwołanie – k. 2-4 akt VU 27/13)

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. sprawie VU 27/13 na podstawie opinii biegłego kardiologa ustalił, że u wnioskodawcy występuje tętniak aorty wstępującej z umiarkowaną niedomykalnością aortalną, nadciśnienie tętnicze, skurcze dodatkowe serca pochodzenia komorowego, które to schorzenia powodują nadal jego częściową niezdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wykształcenie średnie w zakresie budowy maszyn, od 1993r. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wykonywania pokryć dachowych - usług dekarских) na okres od dnia wygaśnięcia poprzednich uprawnień aż do dnia 31 października 2013r.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013r. w sprawie VU 27/13 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2012r. do dnia 31 października 2013r.

(dowód: wyrok – k. 45 akt VU 27/13, uzasadnienie wyroku – k. 52-57 akt VU 27/13)

Organ rentowy wniósł apelację od wyroku z dnia 18 czerwca 2013r.

(dowód: apelacja – k. 63-66 akt)

W dniu 8 listopada 2013r. wnioskodawca złożył ponowny wniosek o rentę. Orzeczeniem z dnia 30 grudnia 2013r. lekarz orzecznik ZUS po rozpoznaniu u wnioskodawcy choroby niedokrwiennej serca, złożonej arytmii komorowej, tętniaka aorty wstępującej, wady serca aortalnej w okresie niewydolności krążenia NYHA II oraz nadciśnienia tętniczego stwierdzi, że jest on nadal częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 marca 2015r.

Decyzją z dnia 14 stycznia 2014r. organ rentowy na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 8 listopada 2013r. do dnia 31 marca 2015r.

(dowód: wniosek – k. 1-3 akt rentowych, opinia lekarza orzecznika ZUS wraz z orzeczeniem z dnia 30.12. 2013r. – k. 15 akt ZUS z dokumentacją medyczną, decyzja z dnia 14.01.2014r. – k. 26 akt ZUS)

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 14 maja 2014r. w sprawie III AUa 1410/13 oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 18 czerwca 2013r. w sprawie VU 27/13. Sąd Apelacyjny oparł wyrok w całości na ustaleniach Sądu I instancji, nie czyniąc żadnych dodatkowych własnych ustaleń, ani nie uzupełniając postępowania dowodowego.

(dowód: wyrok Sadu Apelacyjnego z dnia 14 maja 2014r. – k. 88 akt, uzasadnienie wyroku z dnia 14 maja 2014r. – k. 93-96 akt)

W dniu 9 lipca 2014r. do organu rentowego zostały zwrócone akta ZUS wraz z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 maja 2014r.

Decyzją z dnia 30 lipca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 czerwca 2013 roku, przyznał wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy i wypłacił należność za okres od dnia 1 listopada 2012r. roku do dnia 31 października 2013 roku w kwocie 19.124,44zł.

(okoliczność decyzja – k. 53 akt ZUS)

W dniu 8 sierpnia 2014 roku wnioskodawca wniósł o przyznanie odsetek z racji zwłoki w wypłacie renty.

(dowód: pismo k. 30 akt ZUS)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Przedmiotem sprawy jest prawo ubezpieczonego do odsetek z tytułu opóźnienia w przyznaniu i wypłacie należnego mu świadczenia rentowego.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t. Dz.U. 2009 r., Nr 205, poz. 1585 z zm.) jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Cytowany przepis stanowi podstawę do przyznania osobie ubezpieczonej odsetek, w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, w razie nie ustalenia dla niej w terminie prawa do świadczenia lub też jego niewypłacenia. Ustawodawca zastrzegł jednakże, że nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłacie świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności.

W przypadku świadczeń rentowych terminy ustalenia praw do tych świadczeń lub ich wysokości określa art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z zm.). Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

W myśl natomiast ust. 1a art. 118 ustawy w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za

nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Z treści tych przepisów wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji licząc od chwili wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, rozumianej jako ostatni fakt konieczny, z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa, do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. W przypadku, gdy prawo zostaje przyznane orzeczeniem Sądu ów 30 dniowy termin jest liczony od momentu doręczenia wyroku, ale jedynie wówczas gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Przez nieustalenie prawa do świadczenia, o którym mowa w art. 85 ustawy systemowej należy rozumieć zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 501).

W wyroku z dnia 25 stycznia 2005 r. w sprawie I UK 159/04 (opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2005, Nr 19, poz. 308, str. 900) Sąd Najwyższy stwierdził: że „wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa”.

W tym przypadku zachodzi sytuacja gdy do wydania przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia doszło mimo, że było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem. Jednocześnie użyty w przepisach zwrot "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jako wyłączający obowiązek wypłaty odsetek należy rozumieć w ten sposób, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn, niezależnych od ZUS (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 r., III UK 110/11, LEX nr 1227452).

Jednocześnie należy podnieść, że brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o której mowa w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia (por. uchw. SN z dnia 24 marca 2011 r., I UZP 2/11, opubl. Biul.SN 2011/3/25, M.P.Pr. 2011/9/493).

W judykaturze dokonuje się kwalifikacji błędów organu rentowego na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa ma miejsce wówczas, gdy organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, z uwagi na błędną interpretację relewantnych przepisów prawa w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. Natomiast do błędu w ustaleniach faktycznych dochodzi wówczas, gdy przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu, a jednocześnie ZUS mógł w ramach przyznanych mu kompetencji w pełni ustalić potrzebny stan faktyczny. Innymi słowy, w sytuacji gdy zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293).

W sprawie VU 27/13 toczącej się na skutek odwołania A. B. od decyzji organu rentowego z dnia 8 listopada 2012r. odmawiającej mu dalszego prawa do renty, spór pomiędzy stronami sprowadzał się do ustalenia, czy wnioskodawca

był w dalszym ciągu osobą częściowo niezdolną do pracy. Nie ulegało przy tym wątpliwości, że schorzeniem, które determinowało stan zdrowia skarżącego było schorzenie kardiologiczne, gdyż z powodu tego schorzenia wnioskodawca był uznawany przez organ rentowy za częściowo niezdolnego do pracy w okresie bezpośrednio poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji tj. od dnia 21 października 2010r. do dnia 31 października 2012r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego kardiologa wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013r. w sprawie VU 27/13 zmienił decyzję organu rentowego z dnia 8 listopada 2012 r. i przyznał wnioskodawcy prawo do dalszej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od ustania poprzednich świadczeń tj. od dnia 1 listopada 2012 r. do dnia 31 października 2013 r. Biegła kardiolog w postępowaniu sądowym w sprawie VU 27/13 dysponowała tymi samymi dowodami w postaci dokumentacji medycznej, którą dysponował organ rentowy. W toku postępowania sądowego skarżący nie złożył nowej, nieznannej uprzednio organowi rentowemu, dokumentacji medycznej. Biegła kardiolog po przebadaniu wnioskodawcy, zapoznaniu się z tożsamą co organ rentowy dokumentacją medyczną oraz stwierdzeniu tych samych schorzeń, co lekarz orzecznik ZUS i komisja lekarska ZUS, odmiennie oceniła wpływ występujących u wnioskodawcy schorzeń na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi.

Nie ulega żadnym wątpliwości, że dowody pozwalające na ustalenie uprawnień wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy, w szczególności dokumentujące stan jego zdrowia, zostały złożone przez ubezpieczonego już na etapie postępowania rentowego. Skoro wnioskodawca na etapie postępowania przed organem rentowym złożył pełną dokumentację, która pozwalała ustalić jego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, to daje to podstawę do uznania, że organ rentowy odmawiając ubezpieczonemu prawa do renty postąpił niezgodnie z prawem. Organ rentowy mimo bowiem, że prawidłowo ustalił stan zdrowia wnioskodawcy (analogicznie jak biegła sądowa), to popełnił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że występujące u skarżącego schorzenie kardiologiczne nie czyni go częściowo niezdolnym do pracy zgodnej z kwalifikacjami zawodowymi. Tymczasem biegła kardiolog stwierdziła, że schorzenie kardiologiczne pozbawia wnioskodawcy możliwości wykonywania pracy wymagającej dużych i średnich wysiłków fizycznych, do której wykonywania ma formalne kwalifikacje i którą całe życie zawodowe wykonywał (ostatnio pracując przez kilkanaście lat jako dekarz). Biegła podniosła, że wnioskodawca jest zdolny jedynie do lekkiej pracy fizycznej oraz prac biurowych po przekwalifikowaniu. Organ rentowy w złożonej apelacji podnosił, że skoro wnioskodawca jest zdolny do lekkiej pracy fizycznej oraz prac biurowych, to z racji średniego wykształcenia (technik budowy maszyn) oraz prowadzenia spraw organizacyjnych związanych z działalnością gospodarczą, jest zdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji organu rentowego, uznając tym samym, że Sąd Okręgowy w oparciu o opinię biegłej kardiolog prawidłowo ustalił, iż schorzenia kardiologiczne czynią wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, które należy odnieść do kwalifikacji pracownika fizycznego. Sąd Apelacyjny podniósł, że wnioskodawca w swoim życiu zawodowym cały czas wykonywał prace fizyczne, a czynności biurowo-administracyjne, których wykonywania podjął się od 2010r. w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, nie sposób uznać za prace osoby zarządzającej firmą, które podniosły kwalifikacje zawodowe skarżącego.

Powyższe oznacza, że organ rentowy rozpoznając wniosek rentowy skarżącego dokonał błędu w ustaleniach faktycznych co do wpływu stanu zdrowia wnioskodawcy na jego zdolność do pracy, na skutek niewłaściwego ustalenia jego kwalifikacji zawodowych, co świadczy o jego winie. W ramach bowiem przyznanych mu kompetencji przy rozpoznawaniu wniosków rentowych, organ rentowy mógł w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną, badanie przedmiotowe skarżącego i wywiad zawodowy, wydać decyzję o przyznaniu świadczenia rentowego. O winie organu rentowego rodzącej odpowiedzialność za nieustalenie prawa do świadczenia (a w zasadzie nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu świadczenia) można mówić wówczas, gdy w oparciu o dostępne organowi rentowemu dowody (w szczególności zgromadzone w aktach rentowych) można było jednoznacznie rozstrzygnąć o przysługiwaniu zawnioskowanemu świadczeniu. Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. III AUa 1516/12 (LEX nr 1345530) i w wyroku z dnia 16 kwietnia 2013 r. sygn. III AUa 1460/12 (LEX nr 1311965), a także Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 30 października 2013 r. sygn. III AUa 254/13 (LEX nr 1403674). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja miała miejsce, gdyż wszystkie okoliczności istotne do rozstrzygnięcia o uprawnieniu ubezpieczonego do świadczenia

rentowego były znane i zostały wyjaśnione już na etapie postępowaniu przed organem rentowym. Odmowa przyznania skarżącemu prawa do renty wynikała z błędu organu rentowego w zakresie ustalenia jego kwalifikacji zawodowych. W chwili wydania decyzji z dnia 8 listopada 2012r. po stronie skarżącego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych dodatkowych okoliczności uzasadniających jego wniosek rentowy, gdyż organ rentowy dysponował kompletnym materiałem (dokumentacja medyczna, badanie skarżącego i wywiad zawodowy) pozwalającym na wydanie decyzji zgodnej z prawem. Wydaje się, że organ rentowy na etapie postępowania apelacyjnego w sprawie VU 27/13 dostrzegł swój błąd, gdyż decyzją z dnia 14 stycznia 2014r. przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na kolejny okres, pomimo iż stan zdrowia wnioskodawcy nie uległ zmianie.

W takiej sytuacji ostatnią okolicznością, od której zależało przyznanie wnioskodawcy świadczenia rentowego było orzeczenie komisji lekarskiej ZUS. Okoliczność, że orzeczenie to nie uprawniało organu rentowego do uwzględnienia wniosku rentowego, nie zwalnia organu rentowego od odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczeń. Błąd lekarza orzecznika ZUS oraz komisji lekarskiej co do oceny stanu zdrowia oraz wpływu tego stanu na zdolność ubezpieczonego do pracy, stanowi błąd organu rentowego z konsekwencjami wynikającymi z art. 85 ust 1 o systemie ubezpieczeń społecznych. Orzeczenie komisji lekarskiej zapadło w dniu 31 października 2012r., co oznacza że od dnia następnego rozpoczął bieg 30-dniowy termin, o którym mowa w art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy winien zatem wypłacić świadczenie rentowe w terminie 30 dni od tej daty, czyli do końca listopada 2012r. Tymczasem organ rentowy uczynił to dopiero decyzją z dnia 30 lipca 2014r., co oznacza że wnioskodawca ma prawo do odsetek od wypłaconego po upływie terminu wyrównania renty za okres od 1 listopada 2012r. do dnia 31 października 2013r.

Biorąc zatem pod uwagę, że opóźnienie w wypłacie świadczeń rentowych jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.